

JOSEFINE VALENTIN

VILJE

slår talent

PUBLISH
BY METTE HOLM

Dedikeret til min mor

Kære læser

Jeg har valgt at dele min historie med dig i håb om at kunne inspirere og motivere dig, så du også kan nå dine drømme.

Jeg har på blot to år vendt op og ned på mit liv. Jeg har flyttet mig fra hamsterhjulet, flyttet mig og rejst mig fra noget, der ikke var mig, taget ansvar for mit liv og mine valg, og det har virket.

Min stærke vilje har vist mig vejen.

I denne bog giver jeg dig mit bud på, hvordan du kan ændre dit liv, komme til at tro på dine drømme og gå mod en lysere og ikke mindst gladere hverdag. Du kan, ligesom jeg gjorde, komme i mål med dine drømme og leve det liv, du fortjener.

Hvis jeg kan, kan du også.

Jeg er en ganske almindelig pige som dig. Men jeg flyttede mig, jeg fik mit liv til at virke, mine drømme blev til virkelighed.

Lad mig vise dig vejen.

Kærligst Josefine

INDHOLD

Forord - Kære læser	1
Kapitel 1 – Stakladen 66	4
Kapitel 2 – Du kan, du tør, du vil	26
Kapitel 3 – Gør dig umage	40
Kapitel 4 – Minus og minus giver plus	62
Kapitel 5 – Karla, min Karla	78
Kapitel 6 – Min skjulte smerte	90
Kapitel 7 – En fremmed flytter ind	102
Kapitel 8 – Vejen til personlig succes	124
Kapitel 9 – Er vi, som vi er, eller gør vi bare, som vi plejer	136
Kapitel 10 – Nøgler til at lykkes	144
Om forfatteren	159

Kapitel 1

STAKLADEN

66

F

or at give jer et billede af hvem jeg er som menneske, vil jeg starte med at tage jer med tilbage til min barndom.

Jeg er vokset op i en lille by uden for Aalborg kaldet Vestbjerg. En lille satellitby med små 3.000 indbyggere. En by, hvor alle kender alle.

Sammen med min mor, far og lillebror boede jeg på Stakladen 66, i et hvidt murstensbygget parcelhus med sort tag, bred indkørsel og med en stor tilhørende have. Huset lå på en rolig villavej, hvor der også boede andre børn, som min bror og jeg kunne lege med. Efter aftensmaden spillede vi rundbold og spark til bøtten. Vi stod på rulleskøjter, og vi tegnede hinkebaner på vejen med kridt. Jeg elskede, når vi alle var ude at lege.

Jeg husker det meste fra min barndom. Helt tilbage fra min dagplejemor, Eva, der boede en vej længere nede end os i et stort rødt hus med en rude ud til vejen i forskelligfarvet glas. Jeg husker børnehavens sommerfester, hvor vi kastede en tennisbold mod et klovneansigt af træ. Ramte vi munden på klovn, blev der sendt en flødebolle retur. Jeg husker alle stisystemerne og navnene på de veje, mine klassekammerater boede på. Vestbjerg var en rolig by, hvor jeg som barn følte mig tryk.

Mine far var selvstændig mekaniker med sit eget autoværksted, hvor han solgte og reparerede biler af mærket SAAB. Min mor var ansat hos Told & Skat, som det hed dengang. Hun tog tidligt afsted om morgenen og kom tidligere hjem end min far. Det bedste, jeg vidste, var, når hun havde en gulerodskage med hjem fra bageren i Salling. Det betød hygge og samvær, og jeg husker, at jeg følte mig heldig, når vi sad sammen i køkkenet og spiste kage på en hverdag. Sådan noget hørte sig normalt weekenden til.

Mine forældre mødte tidligt på arbejde, så min lillebror, Thomas, og jeg fulgtes tidligt afsted i skolefritidsordningen med vores morgenmad i skoletasken. Jeg husker misundelsen over dem, der fik cocopops med til morgenmad, når Thomas og mit valg altid stod mellem havregryn og havrefras. Sukker eksisterede sjældent i hverdagen hjemme hos os.

Min mor var chefen på vores matrikel. Hun var bestemt og ret streng, syntes jeg. Forhandlinger om, hvad jeg måtte og ikke måtte, var ikke eksisterende. Min mor bestemte, og sådan var det. Jeg skulle være hjemme om aftenen kl. 19.30, så jeg kunne passe min seng kl. 20.00. Når jeg bedende fortalte, at de andre måtte være længere ude, svarede hun bestemt: *“De andre*

er ikke dig”. Søvn var vigtigt for min udvikling, mente min mor. Åbenbart vigtigere end at have det sjovt med sine venner.

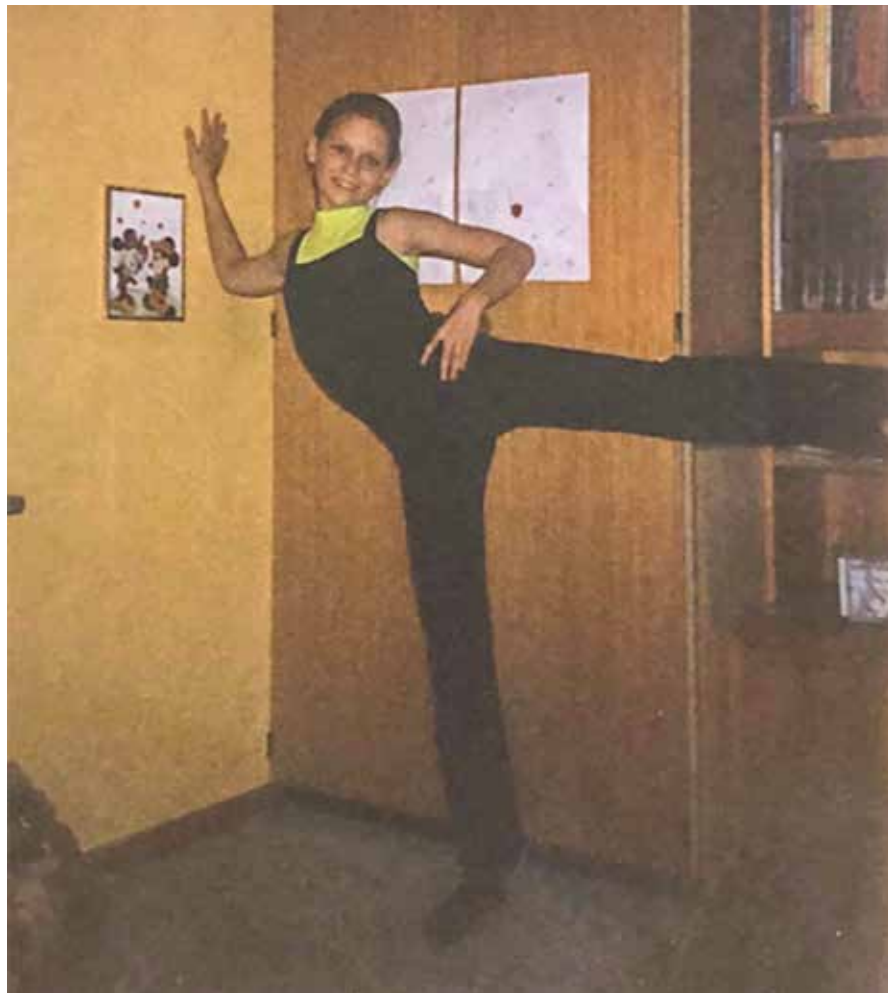
Rollerne var delt lige op i mit barndomshjem. Min far arbejdede til kl. 17.00, hvorefter han handlede ind hos købmanden, kom hjem med varer til madlavning og gik i bad. Derudover stod han for familiens økonomi.

Min mor arbejdede deltid og havde ansvaret for husholdning og børneopdragelse. Rollefordelingen blev overholdt til punkt og prik, så at bede min far om nåde til at blive en halv time længere ude var omsonst. *“Spørg mor!”* lød svaret. Det kunne ikke betale sig at bruge krudt på det, for svaret kendte jeg allerede.

ALDRIG EN AF DE BEDSTE

Jeg gik til gymnastik på rytme/spring-holdet. Derudover var jeg i en ung alder hjælpetræner på de helt små hold med deltagere på 3-4 år. Jeg endte senere hen med at være babysitter for halvdelen af gymnastikholdet, og min høje arbejdsmoral startede derfor allerede i en tidlig alder.

Danseserien til rytmegymnastik kunne jeg godt lide, men jeg blev aldrig en af de bedste. Jeg prøvede og var med, så godt jeg kunne, men takterne og min krop kom aldrig til at følges ad på højt niveau. Spring havde jeg ikke modet til. Jeg løb frem til trampolinen med fuld fart for dernæst at stoppe brat op under det påskud, at jeg havde fået en blokering i min hjerne. Klappen gik ned, forklarede jeg. Dette mønster gentog sig ved både trampolin, buk, og hvad man ellers skulle hoppe over. Jeg turde ikke give slip på kontrollen, og jeg fandt det ikke spor sjovt. Da nogle af de andre piger kvittede rytme/spring til fordel for dans, stoppede jeg også på holdet. Det at være en del af holdet syntes ikke længere at være så interessant.

Jeg gik til spejder næsten hele min barndom. Jeg fik diverse mærker, som min mor syede på min spejderuniform. Jeg kunne godt lide at være spejder, og jeg var glad for sammenholdet og for aktiviteterne i naturen. Jeg var ikke supergod til hverken dolk, telt, bål eller knob, men jeg var en del af en flok, og jeg elskede sammenholdet.

“Tjikkerlikker, tjikkerlikker, tjav, tjav, tjav – bummerlikker, bummerlikker, bav, bav, bav”

“Tak for maden hedder alle, tak for maden hedder alle, hedder alle, tak for maden, hedder alle. Tak for mad, den var go’, vi er alle mætte nu – åhh, opvask!”

Til spejder sang vi meget. Jeg elskede særligt disse to sange, som vi henholdsvis sang til samling og efter at have spist. Sangene gav mig følelsen af sammenhold.

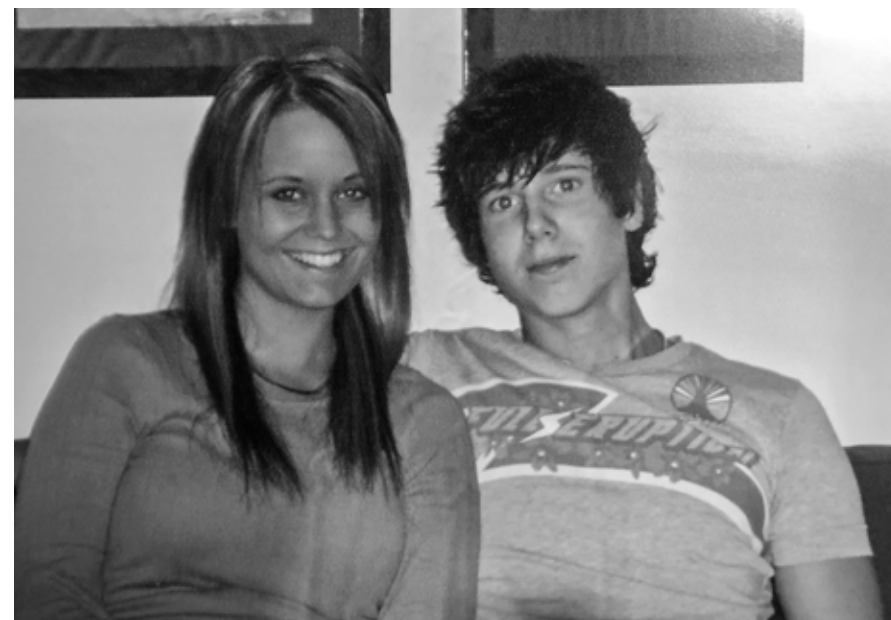

FOLKESKOLENS HIERARKI

Jeg gik på Vestbjerg Skole fra 0.-9. klasse. I folkeskolen blev vi tildelt roller, og der herskede allerede i de små klasser en slags hierarki, som bestod af de populære, midtergruppen og dem, nogle kaldte for nørderne. Hvad der præcist gjorde udfaldet for, hvilken plads i hierarkiet og hvilken rolle man blev tildelt, er svært at sige, men udseende, tøj, faglige evner, og om man var god til sport, havde helt sikkert noget at sige.

Jeg lå solidt placeret i midtergruppen i hele min skolegang på Vestbjerg skole. Uanset hvor hårdt jeg anstrengte mig for at hænge ud med de populære, blev jeg aldrig accepteret i flokken. Jeg var ganske enkelt ikke sej nok, smart nok eller pæn nok. Det ærgrede mig til tider, for jeg følte mig mentalt mere som en del af de populære, end jeg følte mig tilpas blandt dem, der befandt sig i midtergruppen.

Min mor gjorde det ikke lettere for mig ved at købe 'Adidas-bukser' med to striber på siden af benet i stedet for de klassiske tre. Da alle pigerne i 7. klasse fik nogle særlige sko af et bestemt mærke, bestod min julegave af nogle, som mindede om, men det var bare ikke de 'rigtige'. Min mor købte tøj og sko efter kvalitet, men jeg ville så gerne ligne alle de andre. Det forstod min mor bare ikke.

At min lillebror, der var 2,5 år yngre end mig, havde det noget lettere end mig, blev jeg ofte enig med mig selv om. Måske var det, fordi han var dreng, måske var det, fordi han var barn nummer to, eller måske var det bare, fordi han ikke, som jeg, drejede om på hælen i et hysterisk skrig, så snart han fik et nej. Han debatterede i stedet til den bitre ende og havde, som jeg husker det, noget længere snor, end jeg havde, hvilket irriterede mig grænseløst.

Trods hverdagsirritation og skænderier har min bror og jeg har alle dage haft et søskendeforhold, hvor vi har hinandens ryg. Både i forhold til omverdenen, mens også hjemme hos vores forældre. Dog med få undtagelser.

Jeg husker tydeligt en mandag aften, hvor jeg sad i stuen sammen med mine forældre. Vi så tv-programmet 'Station 2' på TV2. Jeg var omkring 17 år, og min entré i Jomfru Ane Gade var stadig ikke en realitet. *"Man skal være 18 år for at komme ind, Josefine,"* lød det bestemt fra min mor.

Mine venner var begyndt at rende derinde, og Thomas plagede også om at få lov til at komme afsted. Ham i gaden, 15 år gammel, hvad tror han selv? husker jeg, at jeg tænkte.

Min tanke blev afbrudt af programmets vært, Niels Brinck, der var i fuld gang med en beretning om lørdagens eskapader i Jomfru Ane Gade. Bag ham kørte en liveoptagelse fra gaden, og midt i det hele sneg der sig en

skikkelse forbi kameraet. Skikkelsen var til hele familiens store forbløffelse – min lillebror!

Der blev stille i stuen, og jeg lænede mig spændt tilbage i sofaen, mens jeg frydede mig over, at det ikke var mig, der stod for skud. Der gik ikke mere end to-tre sekunder, før min mor i en bestemt tone råbte: “*THOMAS!!!*” Døren gik stille op, og Thomas kom frem. At dømme ud fra hans ansigtsudtryk havde han også set Station 2. Han sendte mig et ondt blik, og jeg sendte ham et smørret smil retur. Nok vil jeg have hans ryg, men til tider var det også underholdende at se ham svede. Det tænker jeg, er søskendekærlighed, når den er bedst.

Jeg mindes ikke Vestbjerg skole, som en skole med mobning. Måske var der en eller to, der blev drillet lidt, men jeg husker ingen grove mobberier. Skolen oplevede jeg som et trygt sted med gode lærere. Alligevel husker jeg årene fra 6.-9. klasse som en hård tid, hvor jeg oplevede at stå i skyggen af de populære piger.

De populære piger fik penge med til boden, så de kunne købe kakao-mælk og smurte rundstykker i frikvarteret. Jeg selv spiste rugbrødsmadder med blød agurk på leverpostej fra madkassen med rumdeleren til de fire halve. De populære piger var også dem, der fik udbetalt deres børnepenge og selv måtte shoppe tøj fra byens modebutikker. De måtte det hele for deres forældre, og jeg husker, at mit største ønske som barn var, at jeg måtte lige så meget, for så ville jeg automatisk blive en del af dem, fortalte min logik mig.

MIT VÆRSTE MARERIDT

En episode, der står helt tydeligt for mig, var i 6.-7. klasse, hvor jeg var den første elev i omklædningsrummet efter endt idrætstime. På bænke i omklædningsrummet lå vores tøj, og på knagerne hang vores jakker.

Jeg fik øje på en af de populære pigers tøj, og jeg kunne pludselig ikke modstå fristelsen, så i stedet for at tage mit eget tøj på, tog jeg hendes tøj på. Bare for at prøve, hvordan det mon føltes at have sådan noget sejt tøj på.

Da jeg stod fuldt påklædt, kom de andre piger ind, og jeg var afsløret for øjnene af alle, for ikke at tale om ydmyget. En af pigerne skreg op og hentede tøjets ejermand, der straks blev sur og beordrede mig af tøjet. I skam og ydmygelse forlod jeg omklædningsrummet og gik mod klasselokalet for at hente min skoletaske. Idrætstimen var dagens sidste, gudskelov!

Skolefoto fra 7.A

Da jeg havde fået samlet mine ting sammen og var på vej ud af klassen, gik jeg direkte ind i pigen, hvis tøj jeg havde stået i 10 minutter tidligere. Hun kiggede rasende på mig og sagde højt og hånligt: *“Vi ses, fehår!”*

De ord ramte mig som en lastbil med 180 kilometer i timen. Hele mit liv havde jeg brugt på at ærgre mig over mit babyfine hår. Jeg var blevet proppet med helseprodukter og vitaminpiller, men intet hjalp. Jeg er født med klodens fineste hårstrå, og der var intet, jeg kunne gøre. Mit fine hår havde jeg alle dage været overbevist om også var skyld i min placering i midtergruppen. Det var umuligt at blive helt som de andre, helt lige så pæn, når jeg nu havde det her tynde hår. Jeg hadede mit hår, og nu stod klassens mest populære pige med langt, tykt hår og kaldte mig *“fehår”*. Det var dråben. Jeg kunne ikke mere.

Tårerne stod op i øjnene på mig, og ydmygelsen var ikke længere til at bære. I stedet for at bryde fuldstændig sammen, som jeg ellers var lige på nippet til, flåede jeg pigens gymnastikpose ud af hænderne på hende og svang den rundt, så den ramte hende hårdt i maven. Hun tabte luften og faldt sammen. Dernæst greb jeg hende i kraven og løftede hende op mod væggen, hvor hendes jakke kom til at hænge fast i knagerækken, så hun næsten blev kvalt. En reaktion, der aldrig før var blevet set opført af lille spinkle mig på små 45 kg, men på daværende tidspunkt kunne jeg ikke mere.

Vreden, ked-af-det-heden, ydmygelsen og frustrationen over ikke at kunne være præcis som alle de andre var så stor, at mit bæger flød over. To andre elever kom det sølle offer til undsætning og hjalp hende ned igen, mens jeg løb grædende mod udgangen.

Hele vejen hjem brugte jeg på at planlægge min flugt fra virkeligheden. Jeg besluttede mig for aldrig mere at ville tilbage til den dumme skole eller til de andre piger. Mine tanker blev hurtigt afløst af frygten for mine forældres reaktion. Jeg havde aldrig gjort sådan noget før. Åh gud, hvor bliver de sure på mig! Det her kan umuligt blive værre, tænkte jeg grædende.

Jeg kom hjem og fortalte med grådkvalt stemme, hvordan det hele hang sammen, og til min store forbavselse tog mine forældre det ualmindelig pænt.

Samme aften ringede pigens mor hjem til os. Hun bad bestemt om at få lov til at tale med en af mine forældre. Panikken bredte sig igen. NU bliver de sure, tænkte jeg. Til min store overraskelse greb min far røret. Min far,

der ellers aldrig kom på banen, når det drejede sig om opdragelse, skole, legeaftaler eller regler. Min far, der altid var et stort grin og vellidt af alle, stod pludselig med røret i hånden og bad i de mest upædagogiske toner, jeg længe havde hørt, pigens mor om at holde sin kæft og lade hans datter være i fred. Dernæst smækkede han røret på.

Hvad mon min mor siger til det? tænkte jeg chokeret for mig selv. Men min mor sagde ikke noget. Denne gang havde min far talt, og i det øjeblik elskede jeg ham højt. Tænk, at han ville gøre sådan noget for mig. Tænk, at han pludselig var ligeglad med at blive uvenner med andre mennesker for at tage mit parti, også selv om at det var mig, der havde gjort noget forkert. Det glemmer jeg ham aldrig for.

MIN BEDSTE VENINDE

I 9.-10. klasse fik jeg følelsen af, at mit liv blev lidt bedre. Jeg blev kæreste med en fyr, der var mere populær end jeg, og jeg blev bedste veninde med Mette, som stadig er min gode veninde i dag. Mette var populær, sød, sjov og smuk. Hun havde det rigtige tøj, og hun måtte det meste for sine forældre. Hun brugte makeup og glattede sit lange hår med fladjern. I klassens blå bog var Mettes kendetegn, at hun havde en *“god røv”*. Mit kendetegn er ikke værd at nævne. Jeg mindes, der stod noget med, at jeg lignede en rotte. Helt ærligt! Måske årsagen var mit tynde hår, der altid lå klistret til min hovedbund, badet i hårlak. Jeg fandt aldrig ud af det.

Mette boede i Nørresundby, og jeg mindes os sidde på hendes værelse og spise jødekager fra bageren, mens vi lavede lister over det, vi var utilfredse med og gerne ville ændre ved os selv.

Det gjaldt om at skrive mest muligt ned, for det blev betragtet som forkert at rose eller decideret at være tilfreds med sig selv. Hvem tror man så lige, man er?

Mit mål var trods mine 50 kg at få tyndere arme, slankere lægge og lår, at få en mindre røv, tykkere hår og lidt større øjne. Mit smil var egentlig okay, skrev jeg.

Det var på det tidspunkt, at jeg havde mit første rigtige møde med min stærke intuition eller mavefornemmelse, som nogen måske vil kalde det. Mens vi sad på værelset og skrev vores lister, var der en indre stemme i mig, der stak hovedet frem og talte højt og tydeligt. Stemmen fortalte mig, at jeg var fin, som jeg var, og at det, vi lavede, var tidsspilde. Jeg anede ikke, hvor stemmen kom fra, men jeg anerkendte den i stilhed og fortsatte mit skrive-

Her ses jeg på mit skolefoto fra 9. klasse. Som I kan se, er mit hår klistret til hovedbunden, badet i hårlak. Den frisure havde jeg hver dag, da det var svært at sætte det på andre måder.

arbejde. Man skulle nødtigt skille sig ud fra flokken som 15-årig, og da slet ikke nu, når jeg lige havde fået et venskab presset ned i halsen på en af de populære piger. Nej, alt ved mig var grimt, i hvert fald på papiret.

Når Mette gjorde sig klar til fester i sit smarte tøj og med flot makeup, så jeg på, mens min indre stemme talte til mig igen. Den fortalte mig, at min tid nok skulle komme. At jeg var speciel, og at jeg en dag ville overhale alle andre. Jeg skulle ikke være en del af en mængde, jeg ville skille mig ud og blive til noget særligt. Jeg husker at tænke scenariet igennem, hvor jeg ville dele mine tanker med andre. Venskabet med Mette ville med sikkerhed ryge, for hun ville med garanti tro, at jeg var gået fra forstanden. Jeg holdt derfor mine tanker for mig selv.

Det var dengang ikke muligt for mig at gøre så meget. Jeg havde ingen penge til hverken mere hår eller det tøj, som jeg gerne ville gå i, trods det at jeg som 14-årig allerede havde arbejde som bud på et apotek, men jeg husker, at jeg tænkte: *“En skønne dag, når jeg i mål, jeg skal nok blive ligesom de andre. Jeg skal også nok blive mere end det, bare vent og se”*.

Min veninde Mette og jeg i 8. klasse på vej til Holland med skolen.

Mor, far, Thomas og jeg på charterferie.

Festmiddag i sommerhuset. Mor og far havde gæster, og Thomas og jeg sad ved børnebord med fin dug.

ELSKER DU MIG?

I min opvækst var vi hvert år på charterferie i 14 dage i Malta. Derudover tog mine forældre min bror og jeg med på fine restauranter og på kroophold i hele Danmark, hvor vi så og oplevede alt, hvad der var at se. Vi havde tøj på kroppen i god kvalitet, vi fik god mad og havde både flotte cykler og smarte rulleskøjter at køre på. Vores værelser stod snorlige, for hver søndag gjorde vi rent og ryddede op. På det materielle plan var alle behov opfyldt.

Der var bare lige det med følelserne. Dem snakkede vi ikke rigtig om. Jeg har alle dage været en følsom pige med meget på hjerte. Jeg havde behov for dybde og anerkendelse, og jeg mindes følelsen af mangel på forståelse fra mine forældre. Jeg havde ofte fornemmelsen af, at min mor syntes, at jeg var for meget. Jeg talte for højt og fyldte en del. Jeg var nærtagende, og så havde jeg det med at overreagere.

Jeg lærte derfor i en tidlig alder at trække mig til værelset og reparere mig selv, når jeg gik i stykker indeni.

SOLSKIN I MIN BARNDOM

Mine forældre havde mange venner. Om lørdagen inviterede de gode venner til festmiddage, serverede lækker mad, vin og hørte høj musik. Thomas og jeg lyttede nysgerrigt med fra stuen, og jeg husker, at jeg følte mig som en fin pige i et fint hjem, når jeg gik gennem stuen til musikkens toner.

Blandt mine forældres venner var der nogle kvalitetsmennesker, som jeg knyttede stærke bånd til. De gav mig noget ekstra, som jeg ikke oplevede i hverdagen, og jeg er overbevist om, at netop de personer også har haft indflydelse på den person, jeg er blevet i dag.

Mine voksenvenner, som jeg så dem som, fik mig på hver deres måde til at føle mig set, hørt og elsket:

Elly og Mogens, med deres runde 20'ere til slik, når de kom på besøg en lørdag aften.

Sanne og Peter, for mine ferieophold hos dem med aftenbesøg på Saltum Strand og tv-hygge med slik og film i den lysebrune lædersofa.

Hanne, for hendes ubetingede kærlighed og planlagte aktiviteter, når jeg kom på besøg. Hanne tog mig med i biografen og i Zoologisk Have, hun lyttede interesseret til mine fortællinger og var en kærlig voksen. Hun boede i et stort hus og havde kun gode ting i køleskabet. Hos Hanne måtte jeg det hele, og vi var gode til at hygge os.

Min moster, for hendes varme, hendes kærlige ord og hendes mange kys.

Og til sidst min mormor og morfar, for deres evige hengivenhed, deres

tid, de hjemmelavede honningmadder og deres interesse i alt, hvad jeg foretog mig.

Alle sammen gode mennesker, jeg husker som solskin i min barndom.

SAMME BLOD, SAMME KROP, SAMME FØLELSER

Som voksen har jeg ofte spurgt mig selv, hvorfor jeg på nogle områder skulle have så kompliceret et forhold til min mor med en følelse af, at vi aldrig rigtig helt kunne nå hinanden, når alt jeg ønskede blot var anerkendelse og kærlighed.

Jeg har i mange år bebrejdet min mor for hendes strenge måde at opdrage mig på. Jeg var uforstående over for hendes valg, og jeg så ofte hendes regler og rammer som afvisning og som manglende interesse. I dag ser jeg tingene anderledes.

Min mor var det første menneske jeg mødte. Vi har delt blod, krop og følelser. Vi har været forbundet fra begyndelsen, hvilket har givet mig en særlig evne til at fornemme min mor. Jeg har altid kunnet fornemme hendes humør, hendes tanker, og hvordan hun havde det, på godt og ondt.

Min mor har jeg altid set som en vis kvinde. Hun vidste alting. Uanset hvad jeg spurgte om, så havde hun svaret. Sådan har det altid været. Hun var en kvinde, jeg havde respekt for. Det tror jeg mange havde. Det var ligesom i hendes aura. Hun var stærk og skrap og indeni skrøbelig og følsom, præcis ligesom jeg er.

Hvis en mor svigter, er det utilgiveligt.
Hvis et menneske svigter, er det forventet.

Det udsagn, synes jeg, er værd at kigge nærmere på, for hvorfor er det sådan? Hvorfor stilles der så høje krav til de mennesker, der bærer titlen mor? En mor er jo også bare et menneske, der hver dag gør det bedste, hun kan, med de ressourcer hun har.

I mine voksne år har jeg sluppet illusionen om, at min mor skal være perfekt. Jeg er blevet klogere.

Min mor er mor, men hun er også bare et menneske. Et fantastisk menneske, og jeg ser i dag resultatet af hendes valg i min barndom som nøglen til, at jeg lykkes med alt, hvad jeg kaster mig ud i.

Jeg tænker i dag at hendes ord: *“De andre børn er ikke dig”*, er årsagen til, at jeg trives i individualitet.

At hendes strenge regler om kvalitetstøj har øget min interesse for tøj og givet mig lysten til at skille mig ud.

At de manglende penge til mælkeboden i skolen og valgfri shopping er årsagen til, at jeg i hele mit voksenliv har lært selv at skabe det, jeg gerne vil have, og har gjort mig uafhængig.

At hendes grænser dengang har lært mig i dag at mærke efter mine egne grænser og dernæst holde fast i dem.

At de knus og de komplimenter, som jeg følte, jeg manglede, i dag er årsagen til, at jeg prioriterer fysisk kontakt og komplimenter i alle mine nære relationer, men vigtigere endnu – at jeg står stærkt i modstand og sjældent blæser omkuld i modvind.

Og at min mor ved at skrue ned for mig, har lært mig at lytte. Lytte til andre og lytte til mig selv.

*Min mor og jeg til
Ladywalk i 2017.*

Min mor har med sine værdier, regler og sin måde at gøre tingene på givet mig en kæmpe gave. Jeg tror på, at det har betydet meget for den, jeg er blevet til i dag, at jeg er vokset op i et hjem med pligter, regler og et værdisæt, der hedder, at hårdt arbejde betaler sig.

Man er ikke selv herre over sin barndom, men man er ifølge forfatter Kirsten Fauken aldrig for gammel til at få en god barndom. Voksenlivet er fyldt med valg for os alle, og langt hen ad vejen bærer vi alle på en smerte. Vi er alle brændte børn, der slikker vores sår. Store som små.

Jeg har valgt at bryde med, hvad jeg så som dårlige oplevelser i min barndom, og ser dem i dag som gaver, der har hjulpet mig til at lykkes som menneske. De rammer, jeg er vokset op i, har givet mig en masse brugbart. Bl.a. dannelse, gode manerer, pli, høj arbejdsmoral og et stærkt og selvstændigt jeg. Det, jeg savnede som barn, har jeg valgt selv at fylde ind i mit voksenliv. Du kan i virkeligheden gøre det samme. Valget er som voksen dit.

Min mor øser i dag kærlighed ud over sit barnebarn. En kærlighed, som jeg tror, hun altid har haft i sig. Det varmer mit hjerte både at kunne se og mærke, hvor glad hun er for min søn og min bonusdatter. Hendes kærlighed og omsorg for dem har med garanti styrket vores bånd.

Min far er med årene blevet min bedste ven. Måske lidt uretfærdigt, taget i betragtning at det er min mor, der har trukket læsset på godt og på ondt i hele min opvækst, men kemi mellem mennesker kan man ikke stille noget op imod. Min far og jeg ligner hinanden på mange punkter, vi har let til grin, vi har begge et lyst og positivt sind, og vi kan snakke længe om alt og ingenting.

Min far ligger i toppen af min opkaldsliste, når det går godt, men også når jeg oplever modvind. Han vil altid tage mit parti, og jeg ved, han har min ryg i modvind. Sådan er det med sande venskaber.

I al min gøren har min far været mit største heppekor. Da jeg som helt ung fik jobbet som opvasker i Magasin og senere hen på Park Hotel, da jeg fik 12 til min eksamen i min sosu-uddannelse, da jeg blev selvstændig første gang som 25-årig, da jeg købte min første bil og nu i mit liv som selvstændig igen. Uanset hvad jeg kaster mig ud i, hvor stort eller småt det er, og hvor skørt det end lyder, så ved jeg, at min far tror på mig, og at jeg har hans fulde opbakning.

Når jeg har redet bølgen af, minder min far mig altid om at lægge penge til side: *“Det er godt at have en opsparing,”* forklarer han, og dernæst sætter han igen pladen på om, hvordan han som 25-årig startede sit eget værksted med sine bare næver og få kroner på lommen. Jeg minder ham om, at der ikke er lommer i det sidste sæt tøj, og han svarer med et smil, at det altid er bedre at grine ud ad et lille vindue fremfor at græde ud ad et stort. Til det kan jeg kun give ham ret. Det materielle og det ydre er overfladisk og ligegyldigt, hvis man ikke er rig på de indre linjer. Når alt kommer til alt overvinder kærlighed i hverdagen og det, at man kan føle sig som et godt menneske, alt andet.

Min far er aldrig misundelig. Når jeg har lukket en stor aftale og jubler og danser, så griner han med og slutter af med at sige: *“FLOT!”* En ven som min far hænger ikke på træerne. Han engagerer sig, han bekymrer sig, han

interessere sig, han spørger nysgerrigt ind, og han glædes. Han er min gode ven, som jeg elsker højt og altid kan regne med.

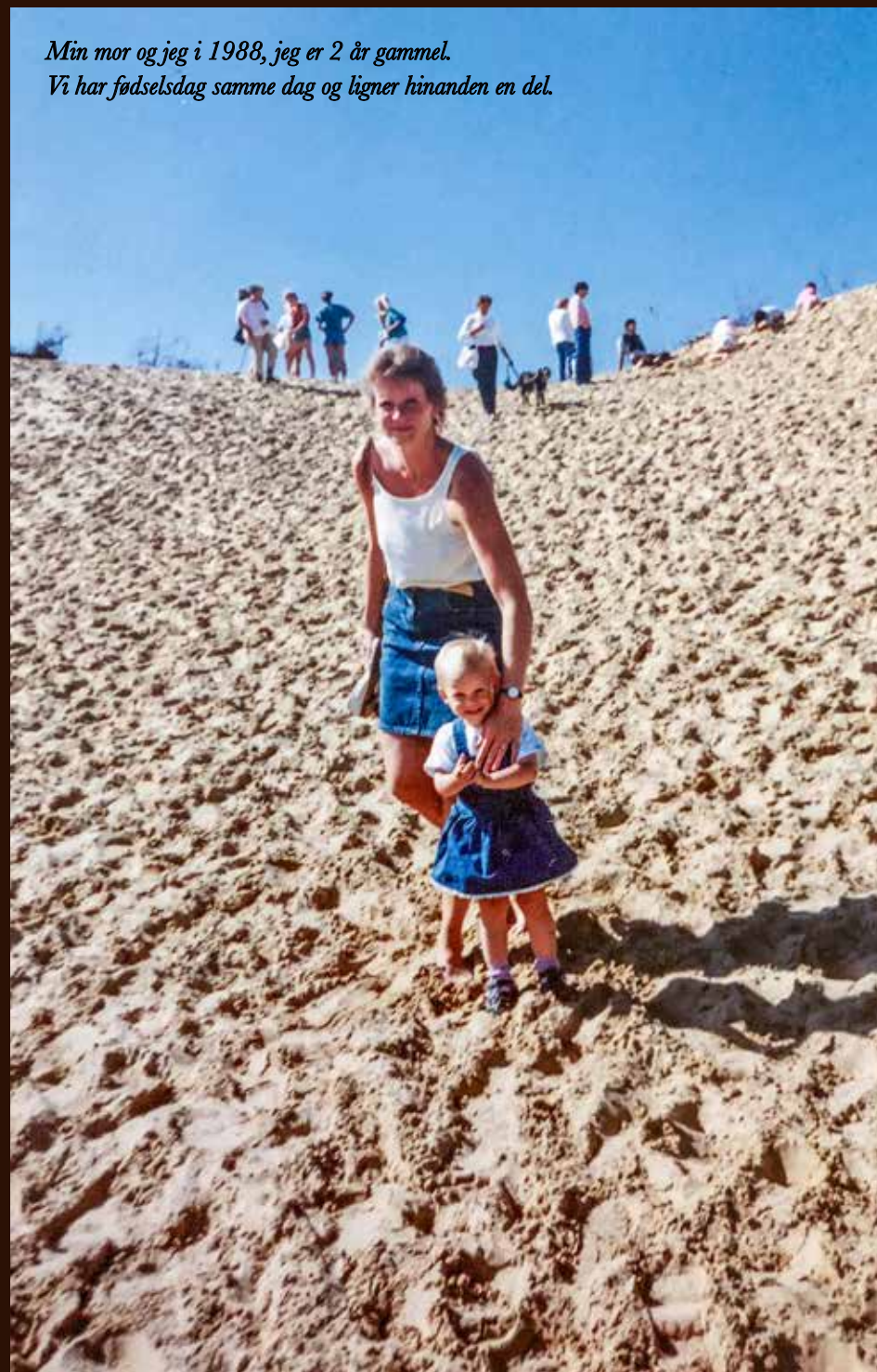
Mine forældre kom til mit første foredrag. De var begge stolte.

MIT LIVS LÆRESMESTER

VILJE slår talent er dedikeret til min mor.

Havde hun ikke handlet som hun gjorde, var jeg ikke blevet, som jeg er blevet. Når jeg er allerbedst, kan jeg takke min mor.

*Min mor og jeg i 1988, jeg er 2 år gammel.
Vi har fødselsdag samme dag og ligner hinanden en del.*

Kapitel 2

DU KAN, DU TØR, DU VIL

Om forfatteren

Josefine Valentin er 33 år og bosat i Nørresundby. Hun er selvstændig og arbejder primært som influencer, instagrammer, blogger og foredragsholder. Hun holder blandt andet foredrag med overskrifter som “Digital dannelse”, “Vejen til succes”, “Jeg vil være glad” og “Vilje slår talent”.

Herudover er Josefine certificeret NLP-coach og designer sko under navnet Copenhagen Shoes by Josefine Valentin.

Blog: www.josefinevalentin.dk

Instagram: [@josefine_valentin](https://www.instagram.com/josefine_valentin)

Josefine Valentin er kendt influencer, instagrammer, blogger og foredragsholder. Med udgangspunkt i sit eget liv fortæller hun her om at rejse sig fra underskud og skabe positiv forandring.

“For to år siden traf jeg en beslutning, der ændrede mit liv. Jeg var blevet en dårlig udgave af mig selv, der konstant blev påvirket af mine omgivelser. Jeg var fanget i et hamsterhjul, hvor jeg følte mig drænet og ulykkelig. Jeg var havnet i et mørke, som jeg ikke kunne finde ud af igen, og jeg brød mig ikke længere om min tilværelse.”

Bogen er en levende fortælling om at skabe det gode liv, tanke for tanke, handling for handling, dag for dag. Når du har tillid til dig selv og dine evner til at skabe gode dage, er der intet, der længere kan vælte dig.

VILJE slår talent er et bud på, hvordan du undlader at blive påvirket negativt af sociale medier, janteloven og andres giftige tunger. Om hvordan du flytter dig fra underskud til overskud og husker på, at de roller, vi gennem livet bliver tildelt, ikke definerer os.

Vi vælger selv, hvem vi vil være, og hvis du gør dig umage, kan du lære at stå stærkt i modstand og lære at eje det, du ikke nødvendigvis er stolt af.

Bedst af alt, du kan starte i dag med at leve det liv, du lige nu kun drømmer om. **VILJE slår talent** er et bud på vejen til personlig succes.

